

הלבות חל הטעוד סימן תקלד

קצתם, (ח) זיבעת הכתוב שנקוט במועד, הומי שאין לו (ט) אלא (ט) חלק אחד. וכך גם מכבשי קדרון, אפלו בוגר ואקל (פירוש, מיין ברית) (ט) בברחתה עלה-גב הקור: הגה מהו, לא בכסן רק שארך לנו, והנני חליק אך (מדכי והניא פ' איין). מיה, בגין (יא) כתנים ביזה, דגננו אוון שאלפים בהם ומשתנים ומכוחין רעי בקע, מטר לבס ארעה וחמזה בפעם אתך כי אריך למלבה מוקם כל רגע. וכן דטרטר לבס בפרקיא סינו דזקא בשומץ על-גב סקר מושם מתקבב יוחר זהה על-גב הקור, אכל אם אין כובסו על-גב נקי, לא אלכוב ורכ בצעה ולא בפרקיא, פן נרתאת לי: ב' חיל קליפשון (יב) מטר לבסן. טולא נהגי בן, (יג) ותוה לה דברים האתרים ואחרים נתנו בהם אטור (יד) אי אתה לראשי להתקדם בפניהם: ג' ('מביין מבית הארץ כלים שהם לצורך במועד. בוגון ברים ובכחות ואלוויות, אבל כלים שהם לצורך החמור. בוגון מחרשה או אמר מיפוי הצבע, (ט) אין מביאן. ואם אין לאמן מה יאכל, (ט) ניתן לו (ט) ונ שכרו ומפיקן אצלו. ואם אין מאמינו, מגנין בbijot הסמוך לו, ואמ חושש שם

באר היטב

טוטו: משכע דאכלו ייש לו קבча שרוי. דאל'כ פינו חלוק, וטעמם שטחן תלמידים פך וארך בכל יומ אסף, ואיל' לפ' מה שזוניגים שלא מילו תלמידים אלא משבת לשבת א'כ מסור לבקשן במועד, שדי להם בקביצה ממעויש, פיא: (א) חלוק א'. אכלו אין בו אוזו שד לויין, פיא. במאדרים טוטחים נחר לאכטה ע"י השבחה או'ל ספלים הקיריכים במועד, פינו בקיום לבית קאורה נחר וופל מאנן אי', עט'א: (ס) שברו. הוה וטאפל לע'ו יאכבל דארכין לתה לן שברו, הו'א גיטער לטבל פטום קרי שלוא יתפצעו שגנית,

משנה ברורה

קְפָטִים. בַּיּוֹם הַקְּפָטִים לְהַחֲלֵלָה בְּשִׁיט וּבְצֹאָה^(א) פָּרִיר
(ב) וּבְעִילָת הַכְּבָעָם שֶׁנְקַפֵּא בְמַזְעָד. וְהָא כָּדוּן^(ג) כְּשֶׁפְּסָה
נְקַדָּה (ד) בַּיּוֹם-טוֹב עֲזִירָה לְלַבֵּשׂ לְבָנִים בְמַזְעָד: (ט) אֵלָא
קְפָטִים מִן (ט) כְּפָטִים דְּקַבְּרָא לְהָזֶה רְכָלָה בְּמַזְעָד, שֶׁפְּשָׁשָׁת
שְׁדָרְבָּה נְגַר בְּעֵת שֶׁפְּשָׁשָׁת תְּלוּקָה לְבָבָשׂ שְׁאַן לוּ אֵלָא חֲלֹוק אַחֲר
(עַשְׁמָחָתָה הַהָה חֹזֵר אָזָוָה עַל הַחֲלֹוק, וּבְשָׁפּוֹשָׁטָו חֹזֵר גָּנוֹרָה
עַל בָּגָר הַעֲלִילִין שְׁלָה), אָכְל לְפִי מְנֻהָב מְלֻבְּשִׁים שְׁלָה שְׁאַין לְנִי
עַל-עַל בְּבָב הַמְּעָרָה. עַזְן בְּפָנֵן-אַדְבָּהָם שְׁדָעָה לְחַמִּיד שְׁלָא לְכַבְּסָן
בְּבְפְּרָהָסִיא, דָאַין מַלְל יְזָעִים שְׁהָהָר בְּמִרְיָנָתְךָ אַי פְּשָׁבָה וּכְיָ
הָאָהָר גָּנוֹא, לְכָר בְּמַתְחָחוֹת נְנִים וּכְיָהָי גָּנוֹא שָׁאָר דְּכָרִים
שְׁפָטָר לְכָל אָרוֹם, יְשׁ לְמַהְיָה בְּפְרָהָסִיא; אָכְל כְּמָה אַפְּרוֹנִים
מִסְפִּים בְּיָתר. וּרְוָה לְמָה, לְאַפְּוֹנִיקָה קְסָם אַיִן
(יא) קְפָטִים בְּיָתר. וּבְנִילָה, בְּ(יב) קְסָר לְכַבְּסָן.
לְהַכְּבָדָר בְּכָבָוס וּכְלֹוק אַחֲרָיו, וּבְנִילָה, בְּ(יב) קְסָר לְכַבְּסָן.
שְׁקָלִין (ט) לְהַחֲלֵלָה, וְאַפְּלוֹ אָם הָהָר מְכַבְּסָן קְסָם מַזְעָד,
(ט) גַּם אָין רְוֵה בְּכַבְּסָן גָּל-בְּגָה^(ט): (יג) וּתְהָה לְהָרְכִים
הַמְּחַמְּפָרִים וּכְיָ, עַזְן בְּגַנְ-אַדְבָּהָם: (יד) אֵי אַתָּה וּכְרָוּ, וּמַלְל
מִמְקָלִים פִּין רְמַעַךְ כָּדוּן שְׁוֵי, נְקַבֵּשׂ תְּנַחַת אַתָּה וְלִחְזֹן לְתַחַל לְפָנָן
לְעַלְפָוּתְךָ לְכַבָּס תְּנַחַת אַתָּה וְלִחְזֹן לְבִתְהָ, דָאַפְּעַלְבָּב דָכְלָמָה
שְׁאָסָר גַּסְבָּן עַל-יְדֵי נְכָרִי, מַלְל מִקּוֹם בְּזָה קְקָלִין זָאַר
בְּכָשָׁם פְּרָשָׁה וְהַוְּבָא בְּהָאָן. וְלַפָּן לְמַבְּרִיר (ט) שְׁיִבְסָס אַתָּה
קְפָמוֹ שְׁכַחְבָּס סְוִי סִיקָן תְּקַמְגָוָן: גַּ (טו) מְבִיאָן וּכְרָוּ. אָכְל אַיִן
אַמְּבִיאָן. בֵּין שְׁהָאָמָן גַּפְרָו בְמַזְעָד אוּ קְדָם. וְהַעֲצָם, (ט) מְשֻׁומָד
וְרְוֵה שְׁהָאָמָן בְמַזְעָד, (ט) וְלַקְיָה זָה אַפְּלוֹ מְבִיא לְבִתְהָ בְּאַתָּה
נְבִיחָה צָהָה לְמַמְנוֹן בְמַזְעָד. בְּכָבָס קְפָרְרָאָגָרָס, דָלְכָרְמָצָה, אַרְכָּ
כְּיָא: (יז) נְוֹקָן לוּ שְׁבָרוֹ. הָאָהָרָהָר דָאַפְּלוֹלְוָה שְׁלָה לוּ מֵה

שער תשובה

באור ההלכה

היהו התחיל בדרכיו לאזנן מכך, אבל קומות מופיע דרכיו דאכתי מופיע פיך. גפאו ממשמע דמיטריאי לא היה אבאמון. ואל-גון בעין בריטאי גאנדרה גודין הוא השם שכתב הרבה לארני קזאים, דבידריהו שרי לבודר אף באבאמון. וכאן במאור כהניר. דיל-ברוק נזכר רק לא כנה לו גורסת בקראה יאג'ים כי אם עיריות ועופות, אבל לדין שמהרסטה בקראה-סיטות וטיפות ודיגים עדין קזאה, וכן בירוחטקי נפי מטבחן, ואזן עשות דאמ זגים דין-שנה עם חנות ויטוות, באפנין אסדור לצווין במועד בפקシア. ובאמת אין הוא הגאנס אם בחלכות פסילוות ושבשליל-לאט ובכין' ורבכין' בהודוש אל מואדרקן. וכן קגדוד טפוגן-ארכטום גומין דבקאנין פסילוות אפ' בוניגים בפקטיא, וכטנוו, דזקפל אל לא גוטס קהניריא בפקניא יאג'ים' גומין אין לנטפיך בראים, וטליא לנטעת קרמפני אין אסדור לצזר בפקה-סיא לנטך באפנינים, ריק אקאנין. אבנין אין ראניה מופיע פרק חמץ, דשים מורי שלא באפנינים, עין שם. אממן לפי דכרי לשאר יי' קאנד דכרי היפויו, המתחילה העתקין דברי הנקב'ים וביב'ם ובלשן הפאדר' מלשנה דבן במב' גומין קרבין' ועהר, ואטדריך' חעפיק ודרבי הפקנדי סגיל, משמעו והוא סבר דב' גומין גומת. וער' אעעה. קא דיעוש דומוקרי פרות בסות' ובליט' הטעפר בפקרא ממי גומין לאלה שאאנוןוט בך' כל השפה ולפוק' בעי אצעא, דבלאל-הפטית המולך לנער' במלעד לא בעי אצעעה, כמו שhabαι המגן-אברהם בסימן מלטן טעינ'יקון א' בשם פסוקם. והואדי בכ' קאי גומין מוקרי תבלין הטעפר בגמרא קייר' סיב' קאל' שאמנונוט בך' כל השנה. ואפלו והכי ניטשין שם בעזיף' י' הטעפר לאבן בפרק האא משות ורעהה דבר שיאינו מתקדים ותכל ווועען שהוא לנער' המועצה. סיב' גומין בעיננו גבי קכירות גאנס כי קאי גאנס כל יוזען דמי שקוונה בשוק דאמים קהלה-טומוד איזו קונה להשוחות מלאות טומוד אלא לאקלם קהלה-טומוד או בייס-טוב ולפה נאסרותהן ואיל' אבר מי, דיל' לחלק בון מוקרי בבלין שאפנונוט בך' כל השפה ובין אפנוני תזקון לענן כקרטה. אעטיך מה שטמצעאי בעורת דעם יחרבר' בלוקט' קרבין' על מואדרקן. וזה לישו: צ'יז' יעופות וויגט זרכין' אצעא מפא' שונן קראן גז'ין אף לאכדר' גומוד, ועוד, קאנ' שמאלכתה בכ'ה, שלא לההייר אפנונה במולד, שהרי נראי בעסוקן במילאכטן

שער הצלב

(7) **סְמִינָאָת**, והוא משגה ריש ברק ואילו מגלחין: (8) במשה לא נזכר זה, ומכלו מדברי הrab קמיגיד היה ש'חטב בשם רישי ומפלשים, וכן מוכחה מדעת השליחן עצור שębם ש'חטב אבנודר: (9) עז בבית יוסף, ותשפע טבריא דמצידון? בז' להלבה: (10) עזן לאפונ צאניך בדקל'יפשען קידא שארי בכל גונין: (11) פוקרים: (12) אלידה רבבה: (13) רישי: (14) מנויריסוף: (15) מק'אברת ואלה ובה:

הלבות חל המועד סימן תקלת תקלת

ביאורים ותוספim

ומשמע שם אין חש שתתקלקל אין להתריך לכדר את הסחרה במועה, משום שזו טירחה יתרה.

[משנ"ב ס"ק ג]

דשques להארם עיינה קר בקשלו⁴.

⁴) והעברת דירה בזונענו שיש בה טירחה מרובה ביותר, כתוב בשווית באර משה (ח"ז ס"כ) שנגו שלא להעביר דירה בחול המועד, כיון שהוא דבר שיש לו קול ווש בוה זילול גודל במועה. אמן אם בורך הדבר בדבר גדול, כגון שימושם שבר דירה ולא גמור בניונה של דירה שעומד להיכנס אליה אלא בערב החג ואוי אפשר היה לעבור לדור בה קודם המועד, יש להזכיר להעבירה במועד כדי שיוכן להפסיק לשלם שכירות על הדירה הקדומה, אך כדי שלא יראה כמולול במועד, ציריך לפרט בין שבינו במקום שיינא שם וכן במקום שבאה לשם, מפני מה מעביר את דירתו במועד. ומיסים שם, שהמנdeg שלא לפניה טבר ונבן מaad, וכדי להפסיק בורי שלא ללול בכבוד חול המועד בדרך גם שכבה, והבל לפניו ראות עיני המורה. והאריך קנייבסקי (תורת המועדים סי' תקלת ס"ק א) כתוב, שאין להחמיר יותר מפסק המשניב בות.

[משנ"ב שם]
ולענות גלים לץ עזלו אין לקלל⁵.

⁵) ואף לפנות את כליו שם לצורך המועד מתיר לעור, כתוב הגר"ח קנייבסקי (שונה הלכות רין א) שמותר, והוא סוף שמה שבtab השווייע ל�מן (ס"י תקלת ס"ג) שאין להשייע ממווע מעיר לעיר אם לא בשבייל דבר האבד, זה בכליים שאינם לזרק המתעד [וראה בספר חול המועד בהלכתו פ"ח אות מא], דעת הגר"ם פינשטיין (ספר ספר הול הלכות חול המועד (אנגלית) סייט), הובא בספר חול המועד בהלכתו פ"ח אות מג) שאף אם העברת חפוץ היא כדי לנצל את זמת הפנוי ולמנוע ביטול תורה לאחר המועד [וכגן בחורי ישיבה המורמנים במועד לישיבות הנמעאת בעיר אחרת], מ"מ אסור.

[משנ"ב שם]

מייה, אם פינה ראשונה קינה בין קעביהם או דומה לזה, יש לסתיר לכי ואות עני קמורה⁶.

⁶) וגם רצוח להעביר וירטו במועד כדי שלא יצטרך לעשות ואת לאחר המועד יותבטל מתלמודו, דעת הגר"ם פינשטיין (ספר הוכרן מבksi תורה חול המועד עמי תה"ג) שאין זה נחוץ לדבר האבד, אלא אם כן הוא אדם שאינו מבוקש רגע מלימוד התורה שהוא דבר שאינו מנתה במבנהו.

סימן תקלת

כל צרכי בהמה מטר לעשות בחול המועד

[משנ"ב ס"ק ב]
איינו מפר רק תרכיבת, אבל לא למתן⁷.

⁷) ותיקון אופני יולדים במועד דעת הגראן קרלייז (חותו שני חול המועד עמי ר"י) שאסור לתקנס אפילו במעשה הרוות, בגין שטורותם היא רק להעונג ואין משותמים בהם כורי להמעם מקום רחוק.

סימן תקלת

שלא לפנות מחר לחר בחול המועד

[משנ"ב ס"ק א]

משום טרחה⁸.

(1) ובטעם הרבר שאטרו דברים שיש בהם טירחה במועד, כתוב הלבוש (ס"א) שהוא כדי שיחוג ושם ולא צילול במועד. ואכן להלן (ס"ק ג) כתוב המשניב שਮותר לפנות היורו לחצר שלו מחר בחיבורו, בין ששמה היא לאדם שחייה דר בשלה, [וראה גם דברי הירושלמי שהביא המשניב לעיל (ס"י תקלת ס"ק ב) שכותב יכלום אסרו מלאכה אלא כדי שייהו אובלין ושוטין ויגען בטורה].

ולענין הוצאה משרות לרשותו שלא לצורך המועד, מובא בשם החוויא (ארחות רבנו חיב עמי קכ"א), שהחומר בותה, ولكن רוקן את כסינו בחול המועד, ובאייר, שחוויל החמייר במלאבות השובות והקלו במלאות שאינן חשובות, אז אנו יודעים אויר מלאכה נקרת חשובה, ויתבן שgas מלאכת הוצאה נקרת מלאכה החשובה ואסורה בחול המועד. וכן הביא בספר עללה בחמר (או"ח סי' קלה שם) בשם הגר"ח קנייבסקי שאננים החוויא (בספר ד"ה רוא"ש) כתוב להקל בהזאה בחול המועד, אבל למעשה החמיר בותה. [ודעת הגרן קרלייז (חותו שני עמי רה) שם החוויא בספרו (שם) מוחמיר].

מادرיך, בשווית שבט הלוי (ח"ז סוף סי' סח) כתוב, שאמננס העמוני אוור כתוב לאסור וכן מtein משם החוויא, אבל המאיר במועד קען (יה), ב ד"ה אין כותבין ספריהם התיר. וחוסף השבט הלי, שמטstim דבורי הפטולים מוכח שאין לאסור, ולטסוף כתוב שאף שמדובר הבהיל ל�מן (ס"י תקלת ס"א ד"ה ומחר) משמע שפושט לו שיש איסור הוצאה בחול המועד, מ"מ מדובר הישעות יעקב (ס"י תרל ס"ק א) מתברר להרי שאין איסור הוצאה בחול המועד אף שלא לצורך כלל, ועוד, שורוי לפנות מקומות לאסור איסור [בסעיף זה] רק משום טירחה ואפילו מעיד לעיר, ולא הזכירו איסור הוצאה, ורק הסיק להזכיר הוצאה שלא לצורך בחול המועד. ודעת הגר"ש אלשיב (ספר הוכרן מבקשי תורה חול המועד עמי תעא) שאף שמדובר המאייר הניל מבואר שאין איסור הוצאה במועד, מ"מ המחייב על עצמו שלא להוציא במועד שלא לצורך כלל במקומות שיש איסור הוצאה בשבתה, תבוא עלי ברכה.

[משנ"ב ס"ק ז]

שהוא רוזן ונכר שהוא לצורך המועד⁹.

(2) וכן הביא בביבה"ל ל�מן (ס"י תרמ סי' ד"ה וסעודת) מדברי הרמ"א לעיל (ס"י תקלת סי' ז) והתריך מכח סברא זו לבנות סוכה בחול המועד לצורך סעודת מצה.

[משנ"ב ס"ק ח]

דליך טרחה גלי קאי¹⁰.

(3) והרוצה לסדר את חנותו במועד, כתוב בשווית שבט הלוי (ח"ז סי' ס) שכון שזו טירחה יתרה, אסור. והוביח בדבריו ממה שמובואר בשוע"ע ל�מן (ס"י תקלת ס"ה) לנבי מי שיש לו סחורה שם לא יהפכה היא תתקלקל, שמווער לו להפכה במועד,

חולבות חל הטעוד כימן תקלד תקלת תקלו

יגנבו, מפונן לחצר אחרת, לאבל לא יבואם לביתו (יח) אלא בצענה:

תקלה שלא לפניו מחר לחר בחל המועד, ובו ג' סעיפים:

א) אין מפנין (ב) מפנין לאחער, אפלו מבעורה לאה. (ג) ולא לפנות דירתו ולא לפנות
בליו (ד) שעינם לזרע המולד הגה ובל-שפן שאסור לתפש עכמו נציד לעיר (מרומי פ' כי שפה), אבל
ומפנה הוא מפיה לבית (ה) באותו שchar. ואם אין הפתים מותחים לחצר אלא למכוב, יש אוננים
ששמביה (ו) לבית השמוך לו מתק: הנה ואמ מטרא מחת אבה בחצר שדר שם. פרט אפלו מצד לחצר
קפסטר, ואפלו פריך לציד ברכר סגד שנוי (המי וחדוכ): ב' ייש מתירים לפנות מהchar של אחר
(ז) למאר (כ) שלו. ואפלו מגזה לבועה: ג' ה'גביל שטחchar אסור להוציא, אלא יסלקנו לזרדים.
ואם נתרבה עד שגעשה החר פרפת, מוציאין אותו לאשפה:

א מירא דרב טא
בשם רב מאיר יי
יע א וקמו פקחוב
גראן שב

תקלו כל צרכי בהקמה מתר לעשות בחול המועד, וכן ר' סעיפים:

(ה) מעת'ז. בראה רינה, ואם ייש פתח בין ב' החזרות, מפרק ל' הפנות א' פ' ג' זרין בקבה סדרות, ב'יח. ועמ'א: (3) שילו. דושמה לא'דים ש'יא'ה זר' תחזר שלו. וכטב הט'א: ז' ו' לאם אדים זר' א' אל' כברדו בקדוד א' אה'יכ' שבר לו בז' נתקה, אה'יכ' שבר לו ייתר אטמר לבנותו ר'תא אל'מו מטבוחה לא'אה' אסורה: פירחו אם הוא ב'ין קאי' או עני' א' בר' דוקה ל'תא, ול' לא'טיר ל' פירחו צנ' טפורה, עטיל:

פרק ה' ג' ב'

הכליל דגון לו שברו ופכוין אצלן, ואם אין פאמינו מתיין וככ'. אבל אם יש לו מה יכול לא יקון לו שברו ווינו רשי לפלונן לחייב ספקהן כלו, ולכך עוזה צען, רקasm אין לו מה יכול לא לחייב לא בזאת בפרקיא, והרהור שער לפון לו לעשות קלאקה בעמ' שיש תקמיב: ויל בעמ' אסורה שעתה לא בוד שאן לו מה יכול, ולפ' ז' כי' שיש שסטור לו לעשונן תפלאה בפרקיא, פ"א. עזון בחשיבות שער-אפרים סטון לו דנאפר לנו בכלישיר לישנאל בחחה'יט:

באות הלה

הנזכר בפרק ששהוא ידען ונזכר שהוואר לבער בקמונדר⁽⁴⁾ וא"ר רופמן⁽⁵⁾: אנטפלאו אוותו נפיטה האה שאיל נפיטה: (1) נפיטה תפומך לו מפער. צ"ח מצענד לאנטפללו לביט ספומוק אין לפנות, וכן בפואר קאנר⁽⁶⁾ ואלטרא שלג. דשומקה לאזום טיזינה ור' בשלו⁽⁷⁾ ולפנות בליט לנטץ נינה ור' אצלא חברו⁽⁸⁾ בהדר אסיד ואחסדרה שבר לו בית קינדר, אסודה, מיהה, אם דינה ראשונה קינה בין בין קעכרים או רומה לעה, עני המרב⁽⁹⁾.

(א) **לטיל.** והוא כדרן לראות פני חברה. אבל לסתורו מונן שלא לטעון כמפורט, מקרר לרוכב, אבל לא יזון אָרְבִּי ריכקה (פמ' ג). וענין שם עדן:

שער הצעיף

(ז') **פָּנִים-אַקְרֶבֶס** וּשְׁמָה: (ח') **נוֹמְקִי-לְוָךְ**: (ט') **פָּנִים-אַקְרֶבֶס** וּשְׁמָה: (ט'') **נוֹמְקִי-לְוָךְ**: (ט'') **לְכִישָׁ'**: (ט'') **קְמַבְּ** קְפָרְ-קְדִים דִּזְמָקָא שָׁדָר אֲצָל אֲסָר בְּקָדְרָ בְּפֵגָה עֲצָמוֹ וְעַלְפָה עַלְפָה בְּחֵיתָם עַלְפָה חִזְרָס לְעַצְמָתוֹ אֲסָרָה, אֲכָל אָם דָּר בְּתָרָד עַם אַסְרָר בְּקָדְרָ אֲסָר בְּקָדְרָ יְנָחָה וְשָׁנִי לִילָּחָד לְתָמָד מְנֻסָּה, וְכֵן שָׁבָר